

har stillet, forholder sig til den Stilling, Socialdemokratiet og Regeringen har indtaget, saa vil man se, at vort Parti fra første Færd har ønsket at vise saa stor Imødekommethed som muligt. Vi har ment, at det overfor Tidens Vanskeligheder var vor Pligt at gaa Regeringen saa meget i Møde, som det var forsvarligt. Hvis Regeringen vilde modtage det, som vi fra vor Side har givet Tilslutning til, saa vilde Tilstanden nu være denne her i Landet, at vi, i Stedet for, som det nu er bebudet, at alt Lovgivningsarbejde skal standses i de kommende 2 Maaneder, paa denne Side Nytaar, kunde gaa til Gennemførelse af Foranstaltninger, hvorved Industrien og Haandværket kunde hjælpes gennem Laan og Garantier paa de Omraader, jeg har omtalt, at man kunde gaa til Undersøgelse af de forøgede Afsetningsmuligheder for danske Produkter i Udlandet, kunde gaa til at indvinde Erfaringer angaaende en Tilskudsordning, som, hvis Mulighed derfor forelaa, atter kunde videre udvikles. Tilstanden vilde være, at Arbejder kunde sættes i Gang paa Landet til Styrkelse af Landbruget, at Lempelser og Værn kunde skabes overfor dem, hvis Kredit truer med at rive dem over Ende i dette Øjeblik, at der kunde gives fornøden Støtte til, at Boligbyggeriet ikke standsede, at offentlige Arbejder kunde sikres i det Omfang, som det overhovedet er finansielt muligt at sikre det fra Kommunernes Side, at Midler kunde tilvejebringes gennem Formueafgiften paa et Grundlag, som den højtærede Regering selv har indrømmet Berettigelsen af, og at der herigennem kunde skabes Mulighed for at hindre finansielle Vanskeligheder for Kommunerne i den kommende Tid.

Da dette er Stillingen, som den vilde foreligge, hvis Ministeriet havde kunnet tiltræde vore Ændringsforslag, beklager jeg, at det ikke er sket. Naar man saa spørger: Hvad er det da, der er stillet som Betingelse, saa overraskes man, naar man faar at vide, at det, der er tilbage, er dette ene — jeg ser bort fra nogle enkelte Smaating, som ingen Vanskeligheder vilde have voldt —, at vi fra vort Partis Side ikke blankt har villet bevilge et Utal af Millioner til Tilskud paa et Omraade, der ikke er prøvet, men at vi har forlangt at bære os ad, som fornuftige Mennesker nu en Gang bærer sig ad paa oprøvede Omraader, nemlig at gøre et Forsøg og derefter vandre videre, hvis Forsøget lykkes. Til Slut vil jeg gerne, hvis Regeringen nu maatte fastholde sit Standpunkt og ikke vil være med til at imødegaa Vanskelighederne paa den her nævnte Maade,

rette en indtrængende Henstilling til Ministeriet paa mit Partis Vegne, og det er denne, at Ministeriet ikke kaster alle de Forslag til Side, hvorom der er opnaaet Enighed. Det vilde dog være for urimeligt, fordi der eventuelt skal afholdes Valg, at hindre, at de Ting gennemføres, som der er Mulighed for at gennemføre. Gaar vi til Valg, ja, da ved vi, at der ikke er Mulighed for Gennemførelse af Kriseforanstaltninger paa denne Side Nytaar, vi kommer hen i Vinterens Hjerte, inden Muligheder igen vil være til Stede derfor. Og saa siger jeg, at saa er det da urimeligt, at Laan og Garantier til kriserammede Industrier derfor skal henlægges i disse to Maaneder, at Eksportkreditterne skal henlægges, at Arbejder indenfor Landbruget ikke skal kunne gennemføres i dette Efteraar, Arbejder, som netop er egnede dertil, at Boligbyggeriet skal standses, at offentlige Arbejder skal umuliggøres, fordi man ikke tager mod den Bevilling, som vil være nødvendig dertil.

Derfor retter vi fra vor Side den indtrængende Opfordring til Regeringen, selv om den ønsker en Valgkamp i denne Situation, at den saa dog sørger for, at de fornuftige Forslag, hvorom vi er enedes, gennemføres straks til Gavn for Landet, saa kan vi bagefter kæmpe om det, der ellers er os imellem.

Ordføreren (Trier): Roligt og stille og, forekommer det mig, lidt i en Begravelsestone har de tre Ordførere massakreret eller rettere motiveret deres Massakrerung af Regeringens Lovforslag. Fra de to konservative Partiers Side har der været en ganske bestemt Sigen nej til alle, *alle* de Bestemmelser, der skulde lindre den øjeblikkelige Krise, der skulde øjeblikkelig komme de 52 000 eller flere til Hjælp, der gaar ledige. Til de to Forslag, der vedrører dette, nemlig Lovforslagets § 12 og §§ 15 og 16 om Tilskud til offentlige Arbejder, har begge de to ærede Partier blankt sagt nej.

Naar det ærede Medlem Hr. Drachmann nu siger, at der ikke har været Lejlighed til nogen saglig Forhandling i Udvalget om den Vej, han ønskede at gaa, saa maa jeg derved protestere paa det allerbestemteste. Det ærede Medlem siger med Hensyn til sin Told, at han ikke formelt kunde udarbejde noget Forslag, men utvivlsvist maatte have Administrationens Medhjælp. Det ærede Medlem saa jo vel, at et andet Parti fik al den Medhjælp, der var nødvendig, til teknisk Formulering af et Lovforslag, og jeg tvivler ikke om, at Regeringen vilde